

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατὸν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἢ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιακόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέροντα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δέκα φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦς μέρη — δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσι κι' ἐννιά Γενάρην,
τὸ Τριῶδι θ' ἀριθάρη.

Ποῦντος ἐνενηντα, δύο κι' ἑξακόσα,
γιὰ μασκαρευήκια κόβει ραβ' ἢ γλώσσα.

Τῆς Ἀπόκριθας παρότα
καὶ μεγάλῃ μασκαράτα.

(Ἡ ἑξαμυλιστρ' Ἀποκριὰ τὰ πλήθη συγκινεῖ
καὶ μίς' ἀπὸ τὴν ἄμαξα τοιαῦτα προσφωνεῖ).

Ἄπ.— Βρὲ Ρωμηοί, καλῶς σὰς ἔβρηκα,
νάμαι πάλι, ξαναμπήκα
μὲς ἑστὴν πόλιν τῆς Παλλάδος,
τὴν καρδίαν τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν καρτόσα μου τραβᾷ
μὲ πολεμικὸ γαβᾷ
πολυφίλητος εἰρήνην,
καὶ τὴν εἰσοδὸν λαμπρύνει.

Κι' ἀπ' ὀπίσω νέος Ἄρης
πληθῆκτός καὶ παιγιωδιάρης
πρὸς τὰ μῆρες τὸν ἔρπον σπρώχνει
καὶ τὴν μαγγαρία εἰώχνει.

Ἔνας Ἄρης, ποῦ τὸ ντέφι
τῆς Ἀπόκριθας βαρεῖ,
καὶ μαζὶ του κάνουν κέφι
πολεμάρχοι λιγροῖ.

Ἔνας Ἄρης εἰώχος κλάμμα,
εἰώχος ὀρθῆνος γροερός,

ποῦ γυρεύει νάβηρ ντάμα
νὰ σαλτάρη ἑστὸς χορούς.

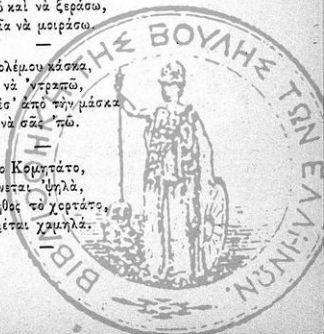
Ἄρης, ποῦ γελᾷ ἑστ' ἀσκέρια
εἰώχος αἰμοβόρα μάτια,
καὶ μὲ τὸ σπαθὶ ἑστὰ χεῖρια
κάνει τᾶχυρα κομμάτια.

Τόπο τόπο, μαγγαρία,
γιὰ τῆς μούρας τὴν κυρία,
νὰ πηδήσω, νὰ χερτίσω,
καὶ Ρωμηοὺς νὰ μασκαρεῖσω.

Βάρδα βάρδα νὰ πέρασω,
μὲ τὴν μάσκα μου νὰ δράσω,
νὰ σὰς ὄω καὶ νὰ ξεράσω,
καὶ βραβεῖα νὰ μοιράσω.

Βίλετε πολέμου μάσκα,
κάνετέ με νὰ ἔρρωπο,
κι' ἀπὸ μίς' ἀπὸ τὴν μάσκα
ἐξυπνάδες νὰ σὰς πῶ.

Ἐὶ τὸ νέο Κεμητάτο,
ποῦ κορδόνεται ἄηλά,
εἰ τὸ πλήθος τὸ χορτάτο,
ποῦ πατεῖται χαμηλά.

'ΕΙ τὸ νέο καρναβάλι,
 εἴ γκαμήλας, εἴ γαϊτάνια,
 εἴ τί πνεύμα τρέχει πάλι
 γιὰ βραβεῖα, γιὰ στεφάνια.

'ΕΙ λαὸς σπινθηρόβολος!
 εἴ τοῦ πνεύματος ἡ γῆ!
 ἀλατιῶ δὲν μῆνει σβώλας
 ν' ἀλατίσουν τὸ φαγί.

Σὺ, ποῦ κῆθος' ἔχει πέρα
 μὲ πολεμικὴ παντιέρα,
 σῆκωσθ' ἢ ψῆλᾶ ἢ ψῆλᾶ
 νὰ τὴν 'δοῦμε πὸ καλά.

'Ὡ σωματίων εὐρωστικά!
 ὦ τιτάνων ἱεραχί!...
 δὲν γελᾶτε γιὰ τῶστιάς;
 χὰ χὰ χὰ καὶ Χι Χι Χι Χι.

'Ερχομαι σὺν πρὶν εὐδαίμων
 καὶ σὲ χαριεῶ, Παλλάς,
 συζητοῦν περὶ πολέμων
 'στῆς Ἀγγλίας τῆς Βουλᾶς.

Μὰ κι' εἰδὼ μίς 'στὰς Ἀθήνας
 γιὰ πολεμικὸς εὐδῶνας
 βγάξουν σβέρκο καὶ λαϊμῶ,
 καὶ δὲν ἔχουν τιλειμῶ.

Συζητοῦν 'στὴν Ἑγγλιτέρα
 γιὰ στρατῶν ὀργανισμοῦς,
 μὰ γιὰ τούτους κι' εἰδὼ πέρα
 ἴπαθ' ὑστερισμοῦς.

Γιὰ νὰ παύσουν δλ' αὐτᾶ,
 ποῦ τὰκούω καὶ ριγῶ,
 φέρω δίχως χωράτα
 ἕνα σχέδιο κι' ἰγῶ.

Βάλετε στραβὰ τὸ φῆσι
 κι' ὅλοι σας τὸ στόμα χάσκα,
 κι' ἔν κι' αὐτὸ δὲν σας ἀρέσει
 τὴν κακὴ ψυχρὴ σας φράσκα.

'Ελα σὺ, τῆς πρωτοεισῆς
 τὸ πολέμαρχο συνάφι,
 τὸν ὀργανισμὸν ν' ἀκούσης,
 ὅπου πρῶτον ἄρβρον γράφει:

«Ὅποιος τούτων τὸν καιρὸ
 φέρει ἔξρος λιγερῶ
 ἔχει χρέος ἱερῶ
 νὰ τὸ τρέξῃ 'στὸ χορῶ.

«Ὅποιος πρῶτος φιγουράρει
 'στου χοροῦ τῆς ντουκαλείας,
 τούτος σίγουρα θὰ πάρῃ
 περισσότερας σπαλιέτας.

«Ὅποιος εὖρη μὲς 'στὸν μᾶλο
 καμμιᾶς ντάμας καλτσούδα,

τούτος πέρνει δίχως ἄλλο
 παραπάνω μὲ σπαλιέτα.

—
 «Ὅποιος κάτω δὲν τουμπάει
 μίς 'στου μᾶλου τὸ πακέτο,
 τρεῖς προδύλαμους θὰ πάρῃ,
 δρῶ τοῦ χρόνου κι' ἕνα 'φίτο.»

Καὶ 'στὸ χρόνισμα, Ρωμηοί μου, ξαναπέρασ' ἀπ' εἰδῶ
 τὰ παλῆτ' μασκαράλημα γιὰ καινούρια νὰ τὰ 'δῶ,
 κι' εἰδ' ἀνθρωπισμοῦ στοιχεῖα
 κι' ἔγιναν ἔμπορικά
 τῆς Βουλῆς εὐροδοχεῖα,
 καὶ πουλοῦνε ψιλικά.

'ΕΙ τὸ μίγα Παρλαμίντο...νάτο, 'μπρὸς τοῦ σταματῶ,
 σκύβο καὶ τὸ χαριεῶ.

'ΕΙ κουρούνας, εἴ γαλιάντριες, εἴ ξερωνητὶ καὶ γλώσσασι,
 εἴ κι' ὁ Πρόεδρος Μπουφίδης μ' ἔκατον τριάντα τόσσασι.

'ΕΙ εἴ κι' ὁ Κόντης, βρὲ παιδιὰ, μὲ τὸ 'ψηλὸ τακοῦνι,
 ποῦ 'στὰ κουκὴ 'καρδῶματα σὺν νᾶφρας μαντζοῦνι.

'ΕΙ εἴ τὰ Νομοσχέδια, ποῦ κομφετὶ τὰ κίνω,
 τοῦς Ἐλληνας νὰ ρᾶνω.

'ΕΙ εἴ κηρήνες, βρὲ παιδιὰ, ποῦ κηηρεῶν τὸ μέλι
 νὰ γλεῖψουν ἐν εἰρήνῃ,
 εἴ εἴ τὸ νέον Ἑλλεῖμα, ποῦ θέλει καὶ δὲν θέλει
 περισσεῖμα θὰ γίνῃ.

'ΕΙ εἴ κι' ὁ κύρ Σιμόπουλος, ποῦ σὺν καπάτος πάλι
 τὰ κάσταν' ἀπὸ τὴν φωτιὰ μανάχης του θὰ βγάλῃ.
 'ΕΙ εἴ ποῦ σέρνει τοῦς χοροῦς, εἴ εἴ ποῦ τρώει μπρόκολα,
 εἴ φόρος εἰς τὴν γιὰμπολη, φόρος καὶ 'στὴν ψαρόκολλα.

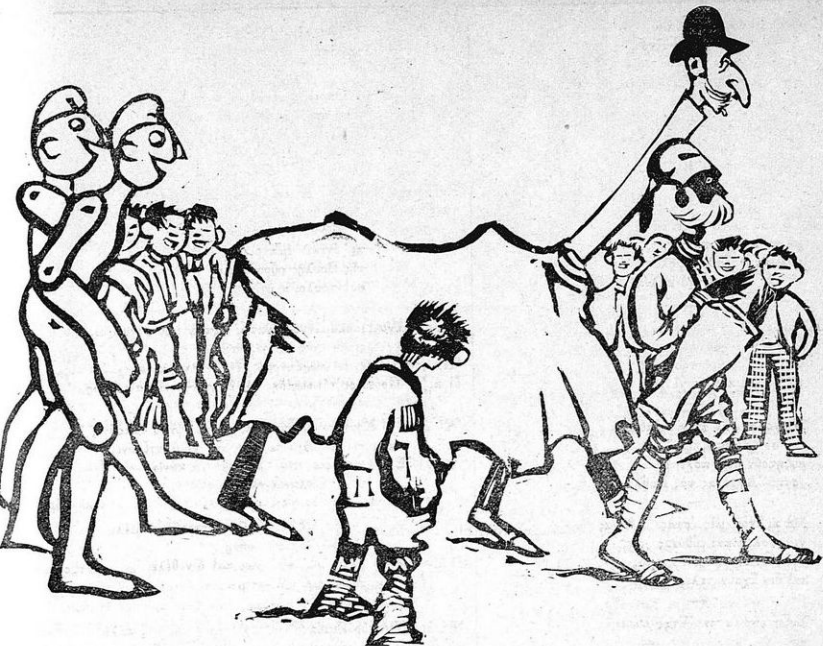
'ΕΙ μουτσούνας ποῦ γελοῦν,
 εἴ μουτσούνας ὅπου κλαῖνε,
 εἴ μουτσούνας ποῦ 'μιλοῦν,
 κι' ἄλλαις ποῦ μιλιὰ δὲν λένε.

'ΕΙ κουδούνας Προεδρείων καὶ κουδούνας μασκαράδων
 ἀχαμῶν καὶ κοιλαράδων,
 εἴ γλεντζεδίων φαγοπέτια καὶ Παλητῆσαι μὲ κουρέλια,
 ἐκλογὴ καὶ 'στὴν Χαλκίδικ' τοῦ Ναυτικῶν Κριεζῶτου,
 εἴ χαρῆς, βοῆ κι' ἀντάρας, ξεκαρῶζομαι 'στὰ γέλοια,
 ποῦ θαρρεῖς πῶς ἀναπνεῖ πρωτοεξείδιον ἀζῶτου.

'Ἀργυρᾶ νομισμάτα τρέχουν καὶ νικέλινα,
 τριγυρίζουν Σάτυροι, Σελήνηοι μὲ σέλινα,
 'βγάτῃ νὰ σᾶς προσφωνήσω, πρόσωπα πανοῦληνα,
 γιὰτ' σου, Δία Θεωδωράκη, τῶν Ἑλλήνων Ἑλληνα.

—
 Οἷστρος παντοῦ χειριτικός,
 κι' ὁ τύφος ὁ κοιλιτικός
 στήνει τρικουβερτο χορῶ
 μίσα 'στῆς βρώμας τὸ νερό.

—
 Μὰ στεφανώνει μὲ κισσοῦς
 κι' ὁ Βάχχος ὁ μεθύστακας
 γιγαντομάχους περισσοῦς
 μ' ἀρμετανίους μύστακας.

Χαιρετώ σας, χαιρετώ σας,
μασκαράδες λατρευτοί,
και διαβαίω και πατώ σας
και σ'ας ρίχνω κομψοί.

Μάγνες τρέχουν 'μπρός και 'πίσω,
βάρος 'μπρός, θά σ'ας κτυπήσω,
τόπο για τ'ο Καρναβάλι,
έινω μιά 'στό μύτο σας,
καλώς έφισα και πάλι,
ζήτω μου και ζήτω σας.

Ο Φ. — Καλώς την την 'Απόκρια, καλώς την προσωπίδα,
τ'ο Μακεδόνας γύρω τις κτυπούν χρυσήν άσπιδα.
καλώς την την 'Απόκρια, την πρώτη σουσουριάα,
φύρα που χιλιμίντρισε κάθε Ρωμηλά φεράδα,
φύρα που μ'ας παράφριζε τ'ης φρονιμιάς ή τρέλλα
' ή Μπουλλερ ξανακίρασε τον ποταμόν Τουγγίλα.

κάς μ'ας θεωρείς άκίνητη; που τρέχ' ή συλλογή σου;
έόχεται μετά πομπής ή δοξασιμένη γή σου,
είπν εις τ'ο Παλλάδιον νά ρθίσω τ'ο Τριφύλι
κουράστηκε με τούς χορούς τ'ο δυνατό της πόδι,
ένα πουλι τ'ης 'φώναζε: απήρα και μ'ην κοιμάσαι,
νά πόλεμο και για χορό ποδάρια μ'η λυπάσαι.

καλώς την την 'Απόκρια, καλώς την την κυρά,
έξτρας έτοιμάζονται, ντυνιάς σ'ε λαχταρά.

Τόν έρχομό σου χαιρετούν τιτλούχοι μασκαράδες,
γνωστοί 'στην κοινωνία,
τά Κομητάτα μ'ας καλούν νά δώσωμε παριάς
για την Μακεδονία.

'Εχουν μερικά δυνατό και θέλουν άρον άρον
μ'ας 'στ' άγιασιμένα χόματα
νά γίνουε ξεφαντώματα
με τ'α μεγάλα σύμβολα τών μασκαρολαθάρων.

Κατηγορούν την ράτσα μας και μ'ας την λένε γραία,
πούχει την σακαράκα της τριζάτη και μακραία,
την Ρωμηροσύνη περγελούν, την λένε ψευτοκούκλα,
πούχει ποδάρι για χορό και για κλειψιά χερουάλα.

Την Ρωμηροσύνη περγελούν π'ως δ'εν σκορπ'α παράδες,
αφού 'ξοδύει σ'ήμερα και για τούς μασκαράδες,
την Ρωμηροσύνη περγελούν π'ως 'στην ερήνην χ'αίρει,
πούχει τόν γέρο Θεοδωρή με τ'ο κομμένο χέρι.

'Ε! που με τούτους τούς χορούς δ'εν γίνεται νισόρ,
έ! έ! που θά γινεντισώμε
κι 'δλοι θά κατανηθώμε
νά τρώμε μπόλικιας φακιάς σ'άν τόν γνωστόν 'Ησαύ.

'Ε! που τ'α κρία πόδια μας χορός θά τ'α ζεστάνη,
έ! έ! που θά χορέψωμε 'στης ξέρας τ'ο μπαστάνη.

Φέτος δὲν ἤλθες ἔδικα,
γλέντια θὰ ἔγῃ ἀλλοτρίτικα,
χοροὶ ἴσ' ἀ Πιθηρῶδικα,
χοροὶ καὶ ἴσ' Ἀναφορτικα.

Τὴν Ἀπόκρηα κυττάω
καὶ χορὸ προτομαῖω,
βρέ κἀλῶς τὴν, βρέ κἀλῶς τὴν, τρέχ' ἢ σέρν, τρέχ' ἢ μάρν,
κι' ὁ λῶς κι' ἢ μαγγαρία,
κι' ἢ μουτσουνα σου, κυρία,
τῶν κουτῶν ζυμῶν τὸ πνεῦμα, τῶν ζυμῶν τὴν κουταμάρα.

Κόττα ντόμαις καὶ κορίτσια,
ποῦ κοντεῖον νὰ κρεπάρουν,
τοῦ Ρωμάνου τὰ σερίτσια,
κἀθὸ τόσο φιγουράρουν,
δεῖψα βραδύ παρὰ βραδύ, διπλομακτικὴ κουβέντα,
καὶ θαυμάζουν εἰ Μανίστροι τὰ μεγάλα φουρμίνετα.

Τὴν Ἀπόκρηα κυττάω
καὶ χορὸ προτομαῖω,
πλὴν μ' ἐκάλεσε σὲ μπᾶλο κι' ἢ μαντᾶμ ἐνὸς φωμᾶ,
ποῦ μεγάλως μ' ἐκτιμᾶ,
καὶ τῆς εἶπα πῶς θὰ πάω, μὰ γιὰ τούτῃ τὴν τιμὴ
μὴ δεκάρα παρακάτω νὰ μοῦ εἶνῃ τὸ φωμᾶ.

Πλήρης δόξης ὁ τῶν μπᾶλων καὶ τοῦ κἀλλους οὐρανός,
κι' ἢ ψυχὴ τοῦ κθενός
γαυριᾶ κι' ἀναγαλλιάει
πῶς ὁ κόρηος κλημιᾶς
γλυκοβύζαστο βαστάζει
γάλα πηρόντης Ρωμῆας.

Ἦ θεάματος μαγεία!...
κόρηος ντισεγαῖ καὶ μὴ,
νεκολιτῆ, χορὸς, ὑγεία,
κι' ἀπὸ τοῖπουρα ζουμᾶ.

Π.—Καλῶς τὴν τὴν Ἀπόκρηα, κἀλῶς τὴν τὴν σουρτοῦκα,
πῶχει μασέλα ψεύτικη καὶ ψεύτικη περούκα,
ἴσ' ἢ πέρασμά σου στρώνονται στολισματα καὶ ράκη,
μαυρίζε κἀτασπερο μαλλὶ κι' ἀσπρίζε τὸ κοράκι.

Τῶν μασκαρῶν ἢ κοιτῆς κι' ἢ πάμφωτος ἐστία
τὴν δεσποινᾶ τῆς δεχεται
νὰ πῆ καμπόσαις μόμελαις, νὰ πῆ καμπόσ' ἀστῆτα,
κι' ὄλο καὶ καταβρίζεται.

Ἦ θάλασο' ἀντερρίζεται, καὶ τὰ βουνά κι' οἱ βράχοι
φτερνίζονται ἴσ' ὁ θάλα σου σὰν νᾶπαθον συνάχι,
καὶ γῶρω ἴσ' τὴν κἀρῶσα σου πολέμων παλληκάρια
σελόνουν πράσιν' ἔλογα, τρῶν πράσινα χριδιάρια.

Μίς' ἀπὸ βούρκους παστρικά πηδῶν πολλὰ φουρούνια,
οἱ μασκαρῶδες μὴ τοῦς μὴ πηγαίνουσι χίρι χίρι,
κι' ἢ μπαλαρίναις τῶν χορῶν τεντόνουν τὰ ρουβουῖνα
ἴσ' ἢ τὸ καθαῖρο τῶλογο νὰ μαυρισθ' ἴσ' ἀγέρι.

Μάτια γλαρὰ λιγόνονται, μάτια φωτιᾶς σκορπῶνε,
βαλσάρουν κρέιατα γυμνὰ καὶ κόκκιλα περίσσια,
κι' ὄλοι τὰ βλέπουνε καὶ λέν ἴσ' τὴν Ἐκθεσι νὰ πᾶνε,
ποῦ τώρα μὲ τὴν ἄνοιξ' θὰ γίνῃ ἴσ' ἀ Παρῶσια.

Γλώσσαις καὶ πέναις ἀκοῦθ' καθένας σουρῆς,
κουρεῖον εἰ μπαρμπιρῆδες τὴν κοῦτρα τοῦ κασιδῆ,
βγαίνουσι ἴσ' ὁ χοροτάραο νυρῆδες λιγεραῖς,
ἰδρόνουν αἶμα τὰ σπαθιά, τὰ μάγουλα φρεασιδῆ.

Ἀνάθειν κι' οἱ πόλῳφοι τοῦ Παρλαμῆντου γλόμποι,
κι' ἀρχίζουσι νὰ πατριπῆ
τῶν Βουλευτῶν τ' ἀπὲρ μιντι,
ποῦ δένονται καὶ λόνονται σφιχτοβῆμενοι κόμποι.

Γιὰ τὸν σερὸ Σιμόπουλο φιλονεικοῦν σπαθίτοι
ἂν εἴδουσι πῶς ἔλειπαν τὰ τέσσαρα καὶ κᾶτι,
κι' ἔκαινος ὁ πολυζερὸς τοῦς λῆει νῶτα μπῆνε
πῶς τίποτα δὲν εἴδουσι, κι' ἀφῆστε τοὺς νὰ λῆνε.

Ἡμέρα δὲν ἐξημέρωσε, δὲν σίγγει χερσούη,
ποῦ κι' ἔνα νομοσχέδιο ἴσ' τὴν μῆση νὰ μὴ ἔγῃ,
δὲν εἶναι μεταρρῶθιμοις, δὲν εἶναι φρονιμῆ,
ὅπου νὰ μὴν ἐπέρσει ἴσ' ὁ κᾶνος τὰ λιμπρέτα,
καὶ μῆτε διοργάνωσις δὲν εἶναι καμῆμᾶ,
ὅπου νὰ μὴν τὴν παίζουσι τῶν ὄρων ὀργανῆτα.

Ἐἰ εἰ σκυλιᾶ, ποῦ τᾶφσαν ἀδέσποτα καὶ μόνα
ἴσ' ἢν εἰκοστὸν αἰῶνα,
καὶ μῆς ἴσ' τῆς ρούγαις τριγυρῶν σὰν τοὺς λιμοκοντόρους
γιὰ νὰ μὴ εἶνουν φόρουσι.

Ἐἰ εἰ καλῶς τὴν τὴν κυρὰ μὲ μᾶσκαις, μὲ μουντζούραις,
μὲ τοὺς σουρτοῦς, μὲ τὰ μπαστόν, μὲ κοτιλιόν φιγουράς,
καλῶς τὴν τὴν Ἀπόκρηα, τὴν ξῆνη καὶ τὴν ντόπια,
τινῆ τῆν, ἀμὰν καὶ γεραμὰν, βάλτε φωτιᾶ ἴσ' ὁ τόπια.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους ἄλογους ἀγγελίαις.

Ἔστειλαν κι' ἐμᾶς ἀσπῶνι σκουασίαις εἰδικῆς,
ἔργον τῆς Ἀκαδημίας τῆς Βιομηχανικῆς,
ποῦ διδάσκονται τελείως πλουτοφόρους τίγγαις τόσοι
καὶ πολλοὺς καρποῦς γενναίους καὶ μᾶς εἶρε καὶ θὰ δώσῃ,
εὐεθῶντοσις ἀξίως μετὰ γνώσεσις καὶ νοῦ
ἴσ' ὁ θῶνος τοῦ Ρουσοσπούλου, ἐπιστήμονος δεινοῦ.

Ἐβῆκαν τὰ ποιήματα Καμπούργου τοῦ Γιάννη,
ποῦ τὴν πρωτοτυπία των κανένας δὲν τὴν εἶβανι,
ποικίλα κι' ἰδιόρρημα μὲ πάθος καὶ μὴ πόνον,
ἀπῆχησις ἀρμονικῆ παρφυγῆμενων χρόνιν.

Ἐβγαλε τὰ δράματα τοῦ κι' ὁ Πανάγος Μελισσιώτης.
ποιητῆς δραματογράφος καὶ κουρεῖος καὶ πατριώτης,
δράματα μὲ τῶσον εἰστρον καὶ μὲ πῦρ Ἑλληνικόν,
εἰκονίζοντα τὸν βίον τὸν ἀπῶλον καὶ φυσικόν.

Στέφανος Ζωγραφίδης, νέος ἐν τοῖς ἀρίστοις,
ἰατρικῆς διδάκτωρ καὶ λειτουργὸς καὶ μύστης,
ἱατρικῆς μελέταις ἐξέδωσε σπουδαίας,
ποῦ μὲ καινὰς ἰδέαις
τὰς φυσιογνωμίας ἐτάζει τῶν ἀνθρώπων,
κι' ὄσο γιὰ τὴν ἴδικη καὶ πολλὴν δὲν βλεῖε κόπον.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ δὲς, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀρμόδιος τριαντατρία, εἰς τὸν ὄρον τοῦ Διδότου.